

ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಅಳವಡಿಕೆ

ಡಾ. ಇ. ವಸಂತ ಕುಮಾರ್

ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ನಿಲುಕದ ತತ್ವ, ವಿಚಾರ, ಧರ್ಮಗಳಿಂದ ನಮಗೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಪಡೆಯಲು ನಾವು ಪ್ರತಿದಿನ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳೂ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಹೇಗೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಭಗವಂತನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಬಲ್ಲೆವು ಎಂಬುದು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಒಂದು ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಈ ಕುರಿತು ವಿವರಿಸಿರುವ ಲೇಖಕರು ಬೆಂಗಳೂರು ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ನಿವೃತ್ತ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಅಶ್ರಮದ ಭಕ್ತರಾಗಿರುವ ಅವರು 'ವಿವೇಕಪ್ರಭ'ದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಜೀವನಶೈಲಿ ಬಹುಪಾಲು ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿದೆ. ಭಾರತದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಈಗ ಮೂರನೆ ಎರಡು ಭಾಗ ೩೫ ವಯಸ್ಸಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇರುವ ತರುಣರಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಇಂದಿನ ಭಾರತ ಯುವಭಾರತವೇ ಆಗಿದೆ; ತಾರುಣ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಯುವಕರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಓದಿದರೆ, ಮುಂದೆ ಭಾರತ ದೇಶ ಯೌವನ ಶಾಲಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಅವರು ಆಗಲೇ ಕಂಡಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಂದಿನ ಜನಾಂಗ ಕರ್ಮಜಾಲದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವುದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮನಃಶಾಂತಿಯನ್ನು ಅರಸುತ್ತಾ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಉತ್ಸುಕವೂ ಆಗಿದೆ. ಕಾಲ ಇಂದಿನದಾದರೂ, ಹಿಂದಿನದಾದರೂ ಮನಃಶಾಂತಿಗಾಗಿ ತವಕಿಸುವ ಮಾನವ ಪ್ರಯತ್ನ ಎಂದಿಗೂ ಇದ್ದದ್ದೇ.

ನಿತ್ಯಜೀವನ

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಎಂದರೇನು, ಅದು ನಮಗೆ ಬೇಕೇ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಅಗತ್ಯ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವು ಮೂಲಗಳಿಂದ ಹಲವು ಬಗೆಯ ವಿಚಾರಗಳು, ವಿವರಣೆಗಳು, ಸಲಹೆಗಳು, ಬೋಧನೆಗಳು ಯುವಕರ ಮುಂದೆ ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು, ಯಾವುದು ಮುಖ್ಯ, ಯಾವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಿತ್ಯಜೀವನದ ಹೊರೆ ಅಷ್ಟು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಜೀವಿತಕಾಲ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಜಾರಿಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಕರ್ತವ್ಯ-ಕರ್ಮ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇದೆ. ಒಂದು ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ ತಾಳಿರುವ ನಾವು ಕೆಲವು ಅಭ್ಯಾಸ-ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಜತೆಗೆ ಬಗೆಬಗೆಯ ಆಸೆಗಳು, ರಾಗಗಳು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಎಳೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಆಕಸ್ಮಿಕ ಘಟನೆಗಳು, ನಿರಾಸೆಗಳು ಉಂಟಾದಾಗ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗುರಿ, ನಿಯಮ ಇದೆಯೆ, ನಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹಾದಿ ಇದೆಯೆ ಎಂದು ವಿಸ್ಮಿತರಾಗುತ್ತೇವೆ.

ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದರೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ನಂತರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮರೆತುಹೋಗುತ್ತದೆ; ಎಂದಿನಂತೆ ನಮ್ಮ ಅಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಅಶಾಂತಿ

ದೇವರು, ಧರ್ಮ, ನಿತ್ಯವಿಧಿ, ಸದಾಚಾರ, ಸಿದ್ಧಿ, ಪವಾಡ, ಯೋಗ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಪರ್ಯಾಯ ಪದಗಳಂತೆ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ನಂತರ ಇವು ಅತ್ಯಪ್ಪಿ ಅಶಾಂತಿಗಳನ್ನು ಆಡಗಿಸಲು ಸಾಲದಾಗುವುವು. ಚಿತ್ತಕ್ಷೋಭೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವುದು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಯಾವಾಗ ಸ್ತಬ್ಧವಾಗುವುದು? ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದಾಗ. ಸತ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಅಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಪರಮ ಸತ್ಯದವರೆಗೆ ಅದರ ಶ್ರೇಣಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದೆ. ಅವನ್ನು ತಿಳಿಯಲೆತ್ತಿಸುವ ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳೂ ಒಂದೇ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಎಟುಕುವ ಸತ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರ ಮುಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯ. 'ಮಾನವ ಮಿಥ್ಯೆಯಿಂದ ಸತ್ಯದಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಸತ್ಯದಿಂದ ಸತ್ಯದಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸಮಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿದೋ ತಿಳಿಯದೆಯೋ ಎಲ್ಲರೂ ಪರಮಸತ್ಯದಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ' ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಎಷ್ಟೇ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಇದ್ದರೂ, ನಮ್ಮನ್ನು ಆಗಾಗ ಕಾಡುವ ನಿತ್ಯಜೀವನದ ಕಷ್ಟ, ಕ್ಲೇಶ, ಬವಣೆಗಳಿಂದ ನಾವು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರವು. ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಎಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡವರಾಗಿರಲಿ, ಸಾಮಾನ್ಯರಾಗಿರಲಿ; ಸಿರಿವಂತರಾಗಿರಲಿ, ಬಡವರಾಗಿರಲಿ; ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರಲಿ, ಇಲ್ಲದಿರಲಿ; ಬಲಾಡ್ಯರಾಗಿರಲಿ, ದುರ್ಬಲರಾಗಿರಲಿ; ಕೀರ್ತಿಶಾಲಿಗಳಾಗಿರಲಿ, ಅನಾಮಧೇಯರಾಗಿರಲಿ; ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿರಲಿ ಮಂದ ಮತಿಗಳಾಗಿರಲಿ, ರೋಗ-ಶೋಕ-ವಿವೇಕಗಳಿಂದ ಬಾಧಿತರಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ದುಃಖ-ದುರಿತಗಳು ಅವರನ್ನು ಕಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಇವಲ್ಲದೆ ಕೀರ್ತಿ, ಕಾಮನೆಗಳು ಮನಸ್ಸು-ಬುದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಕದಡುತ್ತಿವೆ. ನಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕೆಂದು ಸೃಷ್ಟಿ

ಸಿದ ಸಂಸಾರ ನಮ್ಮನ್ನೇ ಕಬಳಿಸಲು ಮುಂದಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಭವರೋಗವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ದೇಹಕ್ಕೆ ಬರುವ ರೋಗಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಇದೆ, ಔಷಧವಿದೆ. ಆದರೆ ಭವರೋಗಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆ ಗೊತ್ತಿದೆ; ಪರಿಹಾರ ತಿಳಿಯದು. ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ; ಕಾರಣ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ಮಾನವನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಸೋಜಿಗವೆಂದರೆ, ಕಾರಣ ತಿಳಿಯದೆ ಮದ್ದು ದೊರೆಯುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ!

ವಿದ್ಯೆ - ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ

ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರೆತಿರುವ ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಮ್ಮ ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದಲ್ಲದೆ, ಭೌತಿಕ ಪ್ರಪಂಚ ಹಾಗೂ ಇಂದ್ರಿಯ ಪ್ರಪಂಚದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಇಹಜೀವನ ಸಹ ನೀಯವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಕರವಾಗಿದೆ. ಅದು ಸ್ಥೂಲ ಪ್ರಪಂಚದ ಕಾರ್ಯಕಾರಣ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದ ರಿಂದ ಹೊಸ ಅನ್ವೇಷಣೆಗಳು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿ, ಹೊಸ ಅನುಕೂಲ ಗಳು ಹಾಗೂ ಪರಿಹಾರಗಳು ದೈನಂದಿನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ದೊರಕು ತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದು ಭವರೋಗದ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗ ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿದ್ಯೆ, ನಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಕುರಿತಾ ದುದು, ಪರಮಸತ್ಯದಡೆಗೆ ಮಾನವನನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಸಾಧನ. ಇದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟ. ಇದಕ್ಕೆ ತೆರ ಬೇಕಾದ ಶುಲ್ಕವೂ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚಿನದೇ. ಇದರಷ್ಟು ದುಬಾರಿ ಶುಲ್ಕವಿರುವ ಕೋರ್ಸ್ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. 'ಆಧ್ಯಾತ್ಮವಿದ್ಯಾ ವಿದ್ಯಾನಾಂ', ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಈ ವಿದ್ಯೆ ನಾನು ಎಂದು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯ ವಿಭೂತಿಯೋಗದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವು ದೋ ಒಂದನ್ನು ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಲಿತು ಇಹಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸ ಬಹುದು. ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು, ಅದು ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟಕರವಾದರೂ ನಮಗೆ ಅದರ ಮೇಲೆ ಒಲವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕಲಿಯಲೇಬೇಕಾಗುವುದು. ಕಾರಣ, ಇದೊಂದೇ ಎಲ್ಲಾ ಭವಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಇರುವ (ಭವ)ರೋಗಕ್ಕೆ ಮದ್ದು. ಭವಜೀವಿಗಳಾದ ನಾವೇ ರೋಗಿಗಳು. ಭವವೃದ್ಧನೇ ಭಗವಂತ. ಅವನ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಈ ಪ್ರಪಂಚ!!

ಮಾನವ ಜನ್ಮ

ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಇತರ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದುದೆಂದರೆ, ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲ, ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬಲ್ಲ. ಮೃಗಗಳಿಗೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ವೈದ್ಯ ನಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಔಷಧಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಮ್ಮದೇ

ಆದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲಾರವು. ಅತಿ ಬಲಶಾಲಿಯೆನಿಸಿದ ಹುಲಿ. ಸಿಂಹಗಳಿಗೆ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳು ಹೊಕ್ಕರೆ ಅದನ್ನು ಅವು ತೆಗೆಯಲಾಗದೆ, ವ್ರಣ ಕೊಳೆತು, ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಜ ಆಹಾರವಾದ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಬೇಟೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ, ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಹೋಗಿ ಮನುಷ್ಯನ ಗುಂಡಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುವವು. ತಾಯಿ ಹುಲಿ ಮರಿಗಳ ಪಾಲನೆ ಪೋಷಣೆ, ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿ, ಬೇಟೆಯಾಡು ವುದನ್ನು ಕಲಿಸಿದ ನಂತರ ಅವನ್ನು ಓಡಿಸಿಬಿಡುವುದು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ನಂತರ, ಅವು ಎದುರಾದರೆ ತನ್ನ ಮರಿಗಳನ್ನೇ ಅದು ಗುರುತಿಸಲಾರದು.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯೆಡೆಗೆ

ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನಾನು ಯಾರು, ಎಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ, ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ, ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ, ಈ ನಿತ್ಯ ಪಯಣ ಕೊನೆಯಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಎಂದು ನಾವು ವಿಸ್ಮಿತ ರಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಜೀವನದ ಯಾಂತ್ರಿಕತೆ, ಅನಿಶ್ಚಿತತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೀಗೆ ಚಿಂತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಇವಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಾರದು. ನಾವು ಯಾರು ಎಂಬುದೇ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ವಿಷಯವಸ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಶಾಲೆಯ ಪಾಠಗಳಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಇತ್ತು. ಈಗ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಂದ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಕೇಂದ್ರ ಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಭವಬಂಧ ನದ ಬೇಗೆ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ, ಅಂತಹ ಹತ್ತು ಹಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ತಲೆದೋರಿದಾಗ ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಅವತರಿಸಿದ ಆಚಾರ್ಯರು, ಅವತಾರಪುರುಷರು ಅಂದಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬೋಧಿಸಿ ದಾರಿ ತೋರಿದ್ದಾರೆ.

ನಾವು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಸಂತೋಷವಾಗಿರುವುದ ಕ್ಕಲ್ಲವೆ? ದೇವರು, ಆತ್ಮ, ಕರ್ಮಫಲ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮ ಇವೆಲ್ಲಾ ಏತಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಮಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ನಡೆಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಸಾಲದೆ ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಭಂಗವುಂಟಾದಾಗ, ನಿರಾಸೆ, ಅಶಾಂತಿ ತಲೆದೋರಿದಾಗ ಆಧಾರಹೀನರಾಗುವೆವು. ಅವಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಎಲ್ಲೋ ಹುಡುಕಲು ಯತ್ನಿಸುವೆವು. ಇತರರನ್ನು ದೂರುವೆವು. ಸಮಸ್ಯೆಯ ಮೂಲ ಮತ್ತು ಅದರ ಪರಿಹಾರ, ಎರಡೂ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಅವೆರಡನ್ನೂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸುವರು. ನಮ್ಮ ದುಃಖ ಸಂಕಟಗಳಿಗೆ ಕಾರಣ, ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಇಂದ್ರಿಯಲಾಲಸೆ ಮತ್ತು ಹಣದ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ತುಂಬಿರುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರ, ದೇವರನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸು ವುದು. ಇದನ್ನೇ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ 'ಅನಿತ್ಯಂ ಅಸುಖಂ ಲೋಕಂ ಇಮಂ ಪ್ರಾಪ್ಯ ಭಜಸ್ವ ಮಾಮ್' (ಗೀತೆ, ೯.೩೩) ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರಪಂಚ ಅನಿತ್ಯವಾದುದು ಮತ್ತು ಅಸುಖದಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಸುಖವೆಂಬುದು ಅಸುಖದ ಹೊದಿಕೆ ಮಾತ್ರ. ಅಪೂರ್ವವಾದ ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಭಜಿಸು

ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. 'ನೀನು ಅತ್ಯಂತ ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿಯಾದುದರಿಂದ ಮಾನವ ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವೆ. ದೇವರಲ್ಲಿ ಉತ್ಕಟವಾದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆ' ಎಂದು ಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದರು. ಪ್ರಪಂಚದ ಬೇಗುದಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ದೇವರಡೆಗೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯಡೆಗೆ ತಳ್ಳುವುದು.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ

ಪ್ರಾಪಂಚಿಕತೆ, ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿವೆ. ಒಂದಕ್ಕೆ ದೂರವಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾಗುವವು. ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋದಷ್ಟೂ ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ದೂರವಾಗುವವು ಎಂದು ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ವಿವರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ ಎಂದರೆ, ನಾವು ಇದುವರೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕು ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಬೇಕು. ಇದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಹಿಮ್ಮುಖ ಪ್ರಯಾಣ. ಎಷ್ಟು ದೂರ ಬಂದಿರುವೆವೋ ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಲ್ಲಿಂದ ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪಯಣ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಹತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೂ ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿಯವರ ಶಿಷ್ಯರೂ ಆಗಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿ ವೀರೇಶ್ವರಾನಂದರು ಒಮ್ಮೆ ಮೈಸೂರು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಭಕ್ತರು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಅವರು, 'ದೀರ್ಘಕಾಲ ನೈರಂತರ್ಯ ಅಭ್ಯಾಸ' ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. 'ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಭಾಗ ಜಪದ ಮೇಲಿಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವೇ ಸಾಕು' ಎಂದು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಇವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕರ್ತವ್ಯ - ಸ್ವಪ್ರಯತ್ನ

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆ ಎಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ-ಕರ್ಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಉದಾಸೀನರಾಗಿರಬಹುದು ಎಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ. ಇದು ತಾಮಸಿಕತೆಯ, ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ ಚಿಹ್ನೆ. ನಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಸ್ಪೃಹತೆಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಶಿಸ್ತು, ಅಕ್ರಮ, ಉದಾಸೀನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದ ಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲ. ಇವು ತಾಮಸಿಕತೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವಿಗಳ ಕರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: "ಕೆಲಸ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಮನಸ್ಸು ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ನಾವು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಅದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಲವಲವಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವಾಗ ಮನಸ್ಸು ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಅಲೆದಾಡಲು ಬಿಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕೆಲಸ ಮಾಡು

ವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಸೋಮಾರಿತನದಿಂದ ಮನಸ್ಸು ಮಲಿನವಾಗುವುದು." ಇದು ಭಗವಂತ ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೆಲಸ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದರೆ, ಕೆಲಸ ನಮಗೆ ಹೊರೆಯಾಗದೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗೆ ಅನುವಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ಗುರಿಯೆಡೆಗೆ ನಾವು ನೆಗೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. 'ಸ್ವಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?' ಎಂದು ಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ಸ್ವಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ : ಯುವಕರಿಗೆ

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ ನಿವೃತ್ತರಿಗೆ ಅಥವಾ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿರಾಶರಾದವರಿಗೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಬರುವುದು. ಸಾಧನೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟವೂ ದೀರ್ಘವೂ ಆದುದನ್ನು ಜೀವನದ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? "ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ಧ್ಯಾನ ಅಥವಾ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಅಥವಾ ಹಣ ಸಂಪಾದನೆ - ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜೀವನದ ಮೊದಲ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು. ವಯಸ್ಸಾದ ಮೇಲೆ ದೈಹಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಶಕ್ತಿ ದುರ್ಬಲವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸಾಧನೆಯ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಅದು ಸಮಯವೇ?" ಎಂದು ಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ನಮಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು

ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ರೂಢಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅದನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಭ್ಯಾಸ ತಪ್ಪದೆ ನಿತ್ಯವೂ ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಅದು ನಮ್ಮ ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಮಯ ನಿಗದಿತವಾಗಬೇಕು. ಯಾವುದನ್ನು ನಮ್ಮ ಇಡಿ ಜೀವನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ, ಯಾವುದು ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಅಂಗವಾಗಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ತಪ್ಪದೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. 'ಎಡೆಬಿಡದೆ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಸಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಗುರಿ ಉನ್ನತವಾಗಿಯೂ ದೂರವಾಗಿಯೂ ಇರುವುದರಿಂದ ದೂರದ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಗುರಿಯನ್ನು ಸೇರಬೇಕಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ದೇಹ ಮನಸ್ಸು ಬುದ್ಧಿಕಾಲ - ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತೊಡಗಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಆಗಲೇ ಅದು ನಮ್ಮ ಅಂತರಾಳವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು.

ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧನೆಗಳಿಗೂ ಇದ್ದಂತೆ ಇದಕ್ಕೂ ವಿಷ್ಣುಗಳು ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳು ಬರುವವು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು, 'ಶ್ರೇಯಾಂಸಿ ಶತವಿಘ್ನಾನ್' ಎಂಬಂತೆ. ಆದರೆ ಅಭ್ಯಾಸದ ಬಲದಿಂದ ನಾವು ಅವುಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಬಹುದು. 'ಅಭ್ಯಾಸೇನ

ತು ಕೌಂತೇಯ ವೈರಾಗ್ಯೇಣ ಚ ಗೃಹ್ಯತೇ' ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದಲೂ ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದಲೂ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಬಹುದು ಎಂದು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ (೬.೨೨) ಭರವಸೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ.

ಮಾಮನುಸ್ಮರ ಯುಧ್ಯ ಚ

ನಮಗೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಕರ್ತವ್ಯ-ಕರ್ಮಗಳಿವೆ. ಇದರ ಮಧ್ಯೆ ದಲ್ಲೇ ನಾವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಮಾಡೋಣ ಎಂದರೆ, ಅಲೆಗಳು ನಿಂತ ಮೇಲೆ ದೋಣಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ ಎಂತಾಾಗುತ್ತದೆ. 'ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಭಗವಂತ ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಂದು ಕೈಯಿಂದ ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ. ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಭಗವಂತನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಿ' ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನೇ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ, 'ಸರ್ವೇಷು ಕಾಲೇಷು ಮಾಮನುಸ್ಮರ ಯುಧ್ಯ ಚ' (ಗೀತೆ, ೮.೭), ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿಯೂ ನನ್ನನ್ನೇ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಿರು ಮತ್ತು ಯುದ್ಧ ಮಾಡು ಎಂದು ಬೋಧಿಸುವನು. ಇದನ್ನು ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿಯವರು, "ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ದಿನದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಗಡಿಬಡಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ವನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಡಬೇಕು" ಎಂದು ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನಗಳು

ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಮನಗಂಡ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಹಲವಾರು ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ವರ್ಷದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಅವು ಸಂಭ್ರಮ ಸಡಗರದ ದಿನ ಗಳೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಕೇಂದ್ರ ವಸ್ತು, ದೇವರು. ಅವನ ನಾಮಸ್ಮರಣೆ ಪೂಜೆ ಪಾರಾಯಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದ ರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ದೇವರ ಕಡೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಹಬ್ಬ ಗಳು ಬರುವುದರಿಂದ ದೇವರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಲು ವರ್ಷವಿಡೀ ಸಮಾ ಜದ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದವರಿಗೂ ಅನೇಕ ಅವಕಾಶಗಳು ದೊರೆತಂ ತಾಗುತ್ತವೆ. ಹಲವರು ಪಾರಾಯಣ ಭಜನೆ ಸಂಕೀರ್ತನೆ ಮೊದ ಲಾದುವನ್ನು ಆಗಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಇದರಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವವರಿಗೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ದೇವರ ಕಡೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯು ತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ರಂಜನೆ ಇದೆ.

ಅಧ್ಯಯನ

ನಿತ್ಯವೂ ಪೂಜೆ ಪಾರಾಯಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಯನ್ನು ಅನೇಕರು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತ ವಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರು

ತ್ತದೆ. ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳು, ಭಕ್ತರು ಮತ್ತು ಸಾಧಕರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ ಮುಂತಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಓದುವ ಅಭ್ಯಾಸ ವಿರುವವರಿಗೆ ತಮಗೆ ದೊರೆಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಪೋಷಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಧ್ಯಯನ ಒಂದು ಅಮೂಲ್ಯ ಸಾಧನವಾಗುವುದು. ಇಂದು ಬಹು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಯುವಕರಿಗೆ ಇದು ಬಲು ಸಹಾಯಕಾರಿ. ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರು, ಭಗವಂತ ತನ್ನ ಭಕ್ತರ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿರುವನು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಧನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ನಿತ್ಯಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಗುರುಗಳೂ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುವರು. ಅವರ ಬೋಧನೆ ಯಂತೆ ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಗಳೊಡನೆ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದೇ ಭವಜೀವಿಗಳ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಇರುವ ಮಾರ್ಗ. 'ಯಾರ ಮನಸ್ಸು ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ದೇವರಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆಯೋ ಅವರೇ ಧನ್ಯರು' ಎಂದು ಶಾರದಾದೇವಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅಂತಹ ವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಬಹುಪಾಲು ಜನರು ದೇವರ ಕಡೆ ಹೋಗುವುದು ದುಃಖ-ದುರಿತ, ಕಷ್ಟ-ಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳ ಕಣಿವೆಯ ಮೂಲಕ. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಬೇರು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಆಳ ವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ದೇವರಡೆಗೆ ತಿರು ಗಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬೇಕಾಗುವುದು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆ ಒಂದು ಹೋರಾಟವೇ ಸರಿ. ಅದನ್ನು ನಿತ್ಯ ವೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಮತ್ತು ಸತ್ಯಪ್ರಿಯತೆ ಈ ಸಾಧನೆಗೆ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುವವು. ಅದು ಸಡಿಲವಾ ದರೆ, ನಾವು ಅವೇಶದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸೌಧ ಕುಸಿದು ಬೀಳುವುದು.

ನಮ್ಮ ಉಪನಿಷತ್ ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಾದ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ನೋಡಲಾರೆವು. ನಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಅವರ ತತ್ತ್ವಸೌಧದ ಮೇಲೆ ರಚಿತವಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಾಧಕರ ಮನೋವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತ ಅವರು ಒಂದು ನಿತ್ಯವಿಧಿಯನ್ನು ಯೋಜಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ಧಾರ್ಮಿಕ ಪರಂ ಪರೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರು ಅನುಷ್ಠಾನದ ಮೂಲಕ ಆಚರಿಸಿ ಉಳಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿರುವರು. ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ನಾವು ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಳು ವುದರಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ದಿನದ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳ ಹಿಂದೆಯೂ ದೇವರ ಸ್ಮರಣೆ ಉಂಟಾಗುವಂತೆ ನಮ್ಮ ದಿನಚರಿ ಯನ್ನು ಅವರು ನಿಯೋಜಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನರಿತು ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಆಚರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ಅನು ಭವಿಸಿ ನಾವು ಧನ್ಯರಾಗಬಹುದು.

